

Arrest

**nr. 150 900 van 14 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: XI - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name discriminatie omwille van verzoekers etnische achtergrond wat leidde tot een aantal ernstige vervolgingsfeiten.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 116 834 van 14 januari 2014 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, mede omdat verzoeker zich schuldig gemaakt heeft aan documentenfraude, en omdat er in Kirgizië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het kader van hun tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Het beroep tegen deze beslissing werd op 26 augustus 2014 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 128 266.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers een overeenkomst neer voor juridische bijstand in een strafrechtzaak d.d. 25/05/2015 en een verklaring van de rechedienst van het hoofdbestuur Binnenlandse Zaken te Bishek d.d. 10/03/2015.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt

onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Hun verweer dat indien zij gehoord zouden zijn door het Commissariaat-generaal, zij zich hadden kunnen verweren op het motief omtrent de documentenfraude in hun voorgaande asielaanvragen en hierbij verwijzen naar de verklaring van mevrouw O.K., journalist bij het blad 'Het nieuws van Issyk-Kul' d.d. 04/06/2015, naar het emailverkeer tussen verzoeker en de journaliste, alsook een internetartikel d.d. 01/04/2015, mist elke ernst en feitelijke grondslag.

Immers, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat conform artikel 51/1 en 51/10 van de vreemdelingenwet van verzoekers, die op 28 april 2015 een derde asielaanvraag indienden, op 4 mei 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken een verklaring werd afgenomen met betrekking tot de eventuele nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, en de reden waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Verzoekers werden erop gewezen dat "de volgende vragen" hen werden "gesteld voor het onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS gaat op grond hiervan na of uw aanvraag al dan niet in overweging wordt genomen, rekening houdend met alle elementen in het dossier evenals met voorafgaande asielaanvragen. Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor gehoor. Het is dan ook essentieel om alle nieuwe elementen ter staving van uw meervoudige asielaanvraag nu reeds aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan". De vraag tot slot of zij nog andere elementen wensten aan te brengen met betrekking tot hun meervoudige asielaanvraag (vraag 19), beantwoordden verzoekers ontkennend. Verzoekers hadden en kregen aldus voldoende de kans om hun nieuwe elementen naar voor te brengen. Verzoekers maakten echter geen enkele melding van het emailverkeer met de journaliste d.d. 16/02/2015, noch van het internetartikel d.d. 01/04/2015 hoewel ze daartoe de kans hebben gekregen.

De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Met betrekking tot de nieuwe documenten die verzoekers toevoegen aan hun verzoekschrift, zijnde de verklaring van mevrouw O.K., journalist bij het blad 'Het nieuws van Issyk-Kul' d.d. 04/06/2015, het emailverkeer tussen verzoeker en de journaliste, de werknemersidentificatiekaart van de journaliste, alsook een internetartikel d.d. 01/04/2015, deelt de Raad de mening van verweerder waar deze in zijn verweernota stelt dat ze geenszins in staat zijn om hun geloofwaardigheid te herstellen.

De verklaring van O.K. en het emailverkeer met verzoeker (stukken 7 en 8 bij het verzoekschrift) is niet van die aard dat ze de eerdere vaststellingen van documentenfraude in het kader van hun eerste asielaanvraag kunnen weerleggen. Aan de verklaring kan geen enkele bewijswaarde worden gehecht nu dit geen officieel document betreft; eender wie kan het hebben opgesteld. Het bijgebrachte emailverkeer kan evenmin afbreuk doen aan de eerdere gedane vaststellingen van documentenfraude, temeer daar hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert de in voormelde mail

vermelde emailadressen aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Wat de werknemersidentificatiekaart van O.K. betreft (stuk 9 bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat het om een fotokopie gaat en wijst er op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Wat betreft het internetartikel dat verzoekers als stuk 10 bij het verzoekschrift voegen, dient te worden opgemerkt dat deze artikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en dat de loutere publicatie van een artikel geenszins de inhoud ervan bewijst. Op zich is een internetartikel dan ook niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.

Verzoekers brengen dan ook geen overtuigende bewijsstukken neer die het onderzoek van Cedoca in het kader van hun eerste asielaanvraag in een ander daglicht stelt en die erop wijzen dat het eerdere oordeel van de commissaris-generaal en van de Raad inzake documentenfraude niet correct is.

In de mate verzoekers er van uit lijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 116 834 van 14 januari 2014. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien blijkt uit informatie verrat in het administratief dossier dat er veel corruptie is in Kirgizië, zeker ook bij politie, gerecht en publieke diensten, hetgeen op zich al afbreuk doet aan de bewijskracht van documenten, afkomstig van dergelijke diensten.

Wat de brief van de advocaat van verzoekers betreft (stuk 6 bij het verzoekschrift), wijst verweerder er in zijn verweernota terecht op dat het niet om een officieel document gaat maar om een éénzijdig stuk waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat opgesteld is door een partij wiens taak het is om de belangen van zijn cliënt te behartigen. Dergelijk document is dan ook niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen omdat het geen enkele bewijswaarde heeft.

Waar verzoekers verwijzen naar het internetartikel 'Addressing Torture in Kyrgystan', wijst de Raad er op dat een loutere verwijzing naar een internetartikel van algemene aard over de toestand in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 juni 2015, voeren verzoekende partijen aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de nieuwe documenten. Zij stellen dat er in het kader van hun eerste asielaanvraag geen sprake was van documentfraude. Zij lichten toe dat indien zij zouden zijn gehoord, zij hadden kunnen wijzen op de verklaring van de journaliste bij “Het nieuws van Issyk-kul”, O.K., waaruit blijkt dat de hoofdredacteur K.D. aan de journaliste bevestigd heeft dat hij wel degelijk een attest van echtheid had ondertekend en eveneens bevestigde dat het artikel “Kriminele Bishek” van 24 december 2010 werd gepubliceerd. Ter ondersteuning verwijzen verzoekende partijen naar de officiële verklaring van de journaliste (stuk 7 aan het verzoekschrift) en het email-verkeer tussen hen (stuk 8 aan het verzoekschrift). Verzoekende partijen wijzen er op dat zij ook melding hebben gemaakt van een emailadres (zie ook p. 6 verzoekschrift), en dat met al deze elementen onvoldoende rekening is gehouden. Verzoekende partijen besluiten dat zij veel documenten hebben ingediend en de zaak teruggestuurd moet worden aan het CGVS voor verder onderzoek.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 30 juni 2015 opgenomen grond. Ze beperken zich immers louter tot het volharden in de middelen van hun verzoekschrift en het opsommen van de door hen voorgelegde documenten, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. Verzoekende partijen lijken er aan voorbij te gaan dat de verklaring van de journaliste in de beoordeling werd betrokken en dat in de beschikking het volgende wordt gesteld: *“Met betrekking tot de nieuwe documenten die verzoekers toevoegen aan hun verzoekschrift, zijnde de verklaring van mevrouw O.K., journalist bij het blad ‘Het nieuws van Issyk-Kul’ d.d. 04/06/2015, het emailverkeer tussen verzoeker en de journaliste, de werknemersidentificatiekaart van de journaliste, alsook een internetartikel d.d. 01/04/2015, deelt de Raad de mening van verweerder waar deze in zijn verweernota stelt dat ze geenszins in staat zijn om hun geloofwaardigheid te herstellen.*

De verklaring van O.K. en het emailverkeer met verzoeker (stukken 7 en 8 bij het verzoekschrift) is niet van die aard dat ze de eerdere vaststellingen van documentenfraude in het kader van hun eerste asielaanvraag kunnen weerleggen. Aan de verklaring kan geen enkele bewijswaarde worden gehecht nu dit geen officieel document betreft; eender wie kan het hebben opgesteld. Het bijgebrachte emailverkeer kan evenmin afbreuk doen aan de eerdere gedane vaststellingen van documentenfraude, temeer daar hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert de in voormelde mail vermelde emailadressen aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Wat de werknemersidentificatiekaart van O.K. betreft (stuk 9 bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat het om een fotokopie gaat en wijst er op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Wat betreft het internetartikel dat verzoekers als stuk 10 bij het verzoekschrift voegen, dient te worden opgemerkt dat deze artikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en dat de loutere publicatie van een artikel geenszins de inhoud ervan bewijst. Op zich is een internetartikel dan ook niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.

Verzoekers brengen dan ook geen overtuigende bewijsstukken neer die het onderzoek van Cedoca in het kader van hun eerste asielaanvraag in een ander daglicht stelt en die erop wijzen dat het eerdere oordeel van de commissaris-generaal en van de Raad inzake documentenfraude niet correct is.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS